

A királylánnyá lett mostohalány

gyűjtötte: Póczáné Németh Alojzia

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy jódolgos ember, aki korán megözvegyült. Magára maradt gyönyörű lányával, Iluskával.

Az ember újra megházasodott. Egy olyan asszonyt vitt a házba, akinek volt 2 dologtalan, csúnya lánya.

A mostoha és a lányok megvetették Iluskát. Naphosszat csak lustálkodtak, cicomázták magukat, s parancsolgattak szegény Iluskának, aki főzött, mosott, takarított, hordta a fát, a vizet. Soha nem panaszkodott. Édesajpja is látta, hogy mennyit dolgozik a szegény árva, de nem mert szólni a feleségének.

Egy napon a vásárba indulás előtt megkérdezte az asszonyt és a mostohalányait, hogymit hozzon nekik a vásárból. Az egyik selyemanyagot, a másik selyemcipőt, az asszony nyakláncot kért. Megkérdezte Iluskát is, de ő azt mondta az édesapjának, hogy hozza haza neki azt a faágot, amely útközben éléhajlik.

Így is lett. Az ember miután elvégezte a dolgát a vásárban, megvette, amit a felesége és a lányok kértek, és elindult hazafelé. Hát, ahogy ment a lovaskocsi, egy ág éppen az ember elé hajlott. Eszébe jutott mit kért az édeslánya, Iluska. Elővette a kését, s levágta az ágot, amin két dió volt.

Nagy volt az öröm, amikor átadta a vásárfiát. A gonosz mostohatestvérek kinevették Iluskát, amiért csak egy ágot kért.

Telt, múlt az idő. Egy napon kihirdették, hogy a királyfi feleséget keres magának, és hogy hatalmas bált rendeznek a kastélyban.

Megörültek a lányok, de meg az anyjuk is! Menten varraták a ruhát, készülődtek. Szegény kis Iluska pedig csak dolgozott reggeltől estig. Csak álmában mert a bálra gondolni.

Eljött a bál napja. A mostohalányok ráparancsoltak Iluskára, hogy segítsen nekik öltözködni. Amikor elkészültek Iluska megkérte a mostohaanyját, hogy hadd menjen el ő is a bálba. Rettenetesen megharagudott az asszony! Megparancsolta a lánynak, hogy takarítsa ki a lakást mire hazajönnek. Szegény lányka. Amikor elmentek leült akályha elé, kezébe vette az ágot, amit az édesapjától kapott. Nézte, csak nézte és keservesen sírni kezdett. Hát, ahogyan a könnye ráhullott a dióra, az abban a pillantában ezüstruhát, ezuscipőt és gyönyörű ezüstláncot adott Iluskára. Boldogan sietett a bálba.

A királyfi egész este csak vele táncolt. Igen ám, de Iluska tudta, hogy előbb kell hazaérnie, mint a mostohája és a mostohatestvérei. Ezért, amikor az óra éjfélét ütött, kiszaladt a bálteremből, s futott hazáig. Amikor azok hazaértek, már ott aludt szegényes ruhájában a kályha mellett. A gonosz mostoha és lányai pedig nem is sejtették, hogy ő volt az a gyönyörű lány, akin a királyfinak megakadt a szeme. Dúltak, fúltak mérgükben, hogy nem őket választotta.

Szegény Iluska nem lett jobb a sorsa. Egyre csak dolgoztatták, gúnyolták.

A királyfi szerette volna újra látni a lányt, akivel egész éjjel táncolt, ezért megint bált rendeztek a királyi udvarban. De most a királyfi kiadta, hogy miután megérkeztek a vendégek, kenjék le a lépcsőt szurokkal, hogy ne szökhessen el a lány. Így is lett.

A mostoha és a lányai megint felöltöztették magukat Iluskával a bálra. Amikor elkészültek Iluska sírva kérlelte a mostoháját, hogy hadd menjen el ő is a bálba.

- Nézz magadra! Te akarsz bálba jönni! Hiszen még ruhád sincs, meg cipőd! – csúfolták az asszony lányai.

Szegény kis Iluska! Az asszony egy nagy tál hamuba lencsét szórt, s megparancsolta a lánynak, hogy mire hazaérnek válogassa ki a lencsét a hamu közül. Amikor elmentek Iluska kinyitotta az ablakot, szomorúan nézett a csillagokra. Édesanyja jutott eszébe. Leült az

asztalhoz és válogatni kezdte a lencsét. Eszébe jutott a bál és a királyfi. Odament a tűzhely mellé a ládjából elővette az ágat, miközben nézte eleredtek a könnyei. Hát mit ad Isten, a dió megint gyönyörű ruhát, cipőt, láncot adott Iluskára, de most nem ám ezüstből, hanem aranyból! Futott is a bálba, ahogy csak a lába bírta.

Mindenki őt nézte. A királyfi megint csak vele táncolt. Eljött az éjfél. Iluska megint kiszökött a bálteremből Igen ám, de alig tudott elszaladni. A cipője beleragadt a szurokba. Gyorsan kilépett belőle és már futott is.

Ahogy hazaért látja ám, hogy a galambok kiválogatták a lencsét a hamuból. Megköszönte nekik, becsukta az ablakot, eldugta a ruhát és gyorsan befeküdt a kályha mellé.

Alighogy lefeküdt, hazaértek a mosta és a lányai. Azon tanakodtak, hogy ki lehet az a lány, akivel a királyfi egész éjjel táncolt. Az asszony igen mérges volt, mert a királyfi az ő lányaira rá sem nézett.

Alig múlt el egy-két nap, a királyfi kihirdette az országban, hogy az a lány lesz a felesége, akinek a lábára illik a cipő. Sorra járták a házakat. Eljutottak Iluskáékhoz is. A gonosz mostoha megparancsolta Iluskának, hogy elő nem merjen jönni, amíg ott van a király és a kísérete.

Először az idősebb lány próbálta fel a cipőt. Igen ám, de annyira nyomta a lábát, hogy nem bírt felállni. Ezért beszaladt a cipővel a szobába, az anyja meg utána. Rábeszélte az anyja, hogy vágja le a kisujját, hogy jó legyen a cipő. A lány így is tett. Újra beledugta a lábát, s boldogan mutatta a királyfinak, hogy ez bizony az ő cipője. A királyfi felkapta, felültette a lovára, és már indultak is a palotába. Hanem az úton egy galamb szállt a királyfi füle mellé, s énekelni kezdett:

Brú, brú, brú
A cipőbe nézz bele!
Piros vérrel van tele.

Otthon van a menyasszony!

A királyfi lelökte a lányt a lováról és visszasietett újra a mostoha házába.

Akkor a másik lány lábára húzta a cipőt. De az annak is szűk volt. Levette a lábáról, bevitte ő is a szobába. Az anyja utána ment, és arra bízta, hogy vágjon le a sarkából egy darabot. A lány meg is tette. Felhúzta a cipőt és kiment a királyfihoz. Az boldogan vitte megával. Hanem a galamb megint odarepült hozzá, és így énekelt neki:

Brú, brú, brú
A cipőbe nézz bele!
Piros vérrel van tele.

Otthon van a menyasszony!

A királyfi letaszította ezt a lányt is a lóról, és már fordult is vissza. Megkérdezte az asszonyt, hogy van-e még lánya, de az azt felelte, hogy nincs.

A királyfi azonban meglátta a kályha mellett Iluskát. Nagyot dobant a szíve. Odavitte a cipőt, és felhúzta a szegény árva lábára. Mintha csak rászabták volna!

Boldogan ültette fel a lovára a lányt a királyfi. Indult is vele egyenest a palotába!

A galamb megint odarepült a királyfi mellé, és így énekelt:

Brú, brú, brú
Jó idő, vér nélkül van a cipő.
Jó a cipő itt nagyon,
Ő az igazi menyasszony!

Vágtatott is a királyfi hazáig. Csaptak olyan lakodalmat, amelyet még nem látott a világ. A gonosz mostoha és a lányai pedig majdnem belehaltak az irigységbe.